

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL R. J. IR IF P&C INSURANCE AS GINČO NAGRINĖJIMO**

2016 m. liepos 20 d. Nr. 242-275
Vilnius

Lietuvos bankas gavo R. J. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašo išnagrinėti ginčą, kilusį tarp jo ir *IF P&C Insurance AS*, veikiančios per Lietuvoje įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) dėl įvykio pripažinimo nedraudžiamuoju.

N u s t a t y t a:

2007 m. gruodžio 6 d. pareiškėjas ir draudikas pagal gyventojų turto draudimo taisyklės Nr. 17 (toliau – Taisyklės) sudarė gyventojų turto draudimo sutartį (toliau – Sutartis), kurią patvirtina draudimo liudijimas (*duomenys neskelbtini*). Sutartimi buvo apdraustas pareiškėjui priklausantis butas, unikalus Nr. (*duomenys neskelbtini*) esantis adresu: (*duomenys neskelbtini*), (toliau – butas) nuo Sutartyje numatytų rizikų.

2016 m. balandžio 20 d. pareiškėjas informavo draudiką apie tai, kad 2016 m. balandžio 13 d. bute įtrūko vidinis lango stiklas ir sienos apdaila.

Siekdamas išsiaiškinti įvykio aplinkybes, įvykio vietą apžiūrėjo draudiko ekspertas ir apžiūros akte, kurį pasirašė ir pareiškėjas, nurodė, kad dėl namo sėdimo sutrūko vidaus apdaila ir buto vidinis stiklas.

2016 m. balandžio 21 d. draudikas informavo pareiškėją apie sprendimą įvykį pripažinti nedraudžiamuoju, atsižvelgiant į tai, kad vidinio lango stiklo ir sienos apdailos įtrūkimas įvyko dėl namo sėdimo, o tai neatitinka Taisyklėse nurodyto draudžiamąjo įvykio apibrėžimo.

Pareiškėjas nesutinka su draudiko sprendimu. Kreipimesi Lietuvos bankui pareiškėjas nurodo, kad Sutartimi butas apdraustas nuo tokių rizikų, kaip – ugnis, vanduo, vagystės, gamtinės jėgos. Pagal Taisyklių sąlygas, kaip nurodo pareiškėjas, prie gamtinių jėgų priskiriamas ir grunto nusėdimas, o tai, pareiškėjo nuomone, yra tas pats kaip namo pamatų sėdimas. Pareiškėjas, vadovaudamasis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartimi, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-98/2008¹, nurodo, kad pamatų sėdimas įvyksta dėl grunto sėdimo (grunto slūgio), t. y. gamtinių reiškinių, nuo kurių buvo apdraustas pareiškėjo butas. Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas mano, kad draudiko sprendimas pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį nedraudžiamuoju yra nepagrįstas. Kreipimusi pareiškėjas prašo pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį draudžiamuoju ir išmokėti draudimo išmoką.

Draudikas nesutinka su pareiškėjo reikalavimu ir atsiliepiame Lietuvos bankui nurodo, kad apžiūrėjęs įvykio vietą draudiko ekspertas nenustatė, kad žala būtų atsiradusi dėl Taisyklių 203.1 papunktyje nurodytų rizikų – ugnies, vandens, vagystės ir gamtinių jėgų. Atsižvelgdamas į pareiškėjo nurodytą Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį, draudikas atkreipia dėmesį, kad precedento galią turi tik tokie ankstesni teismų sprendimai, kurie buvo sukurti analogiškose bylose, kurių faktinės aplinkybės yra tapačios arba labai panašios į faktines aplinkybes bylose, kuriose buvo sukurtas precedentas. Draudikas pažymėjo, kad pareiškėjo nurodomoje byloje pagal UAB „Baltijos

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2008 m. vasario 15 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-98/2008.

garantas“ ieškovei pateiktas taisykles buvo nurodyta, kad grunto sėdimas – tai vietovės taško absoliučios altitudės sumažėjimas dėl lietaus, podirvinio vandens ir cheminių procesų dirvoje veikimo, dėl to nuslenka kalvų arba krantų šlaitai arba sėda pastatų pamatai, skyla sienos. Pagal draudiko Taisyklių sąlygas, grunto slėgiu yra laikomas vietovės taško absoliučios altitudės sumažėjimas dėl karstinių reiškinių. Taigi, draudiko teigimu, nors pareiškėjo nurodomoje byloje ir yra panašumų su jo situacija dėl žalos pobūdžio, tačiau iš esmės skiriasi sutarties sąlygos. Draudikas pažymi, kad pagal Taisyklių sąlygas draudikas draudimo išmoką galėtų išmokėti tik tada, kai vietovės taško absoliučioji altitudė sumažėtų dėl karstinių reiškinių ir dėl to pareiškėjas patirtų žalą. Draudikas taip pat atkreipė dėmesį, kad kreipėsi į Lietuvos geologijos tarnybą prie Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos, prašydamas pateikti informaciją, ar (*duomenys neskelbtini*), 2016 m. balandžio mėn. ar bet kuriuo kitu metu karstiniai reiškiniai galėjo būti užfiksuoti, o minėta tarnyba nurodė, kad, jos informacinės sistemos duomenimis, Vilniaus m. karstiniai arba karstiniai sufoziniai procesai nevyksta. Draudikas pažymėjo, kad, įvertinus pareiškėjo bute esančius sugadinimus, nenustatyta grindų sėdimo ar išsibangavimo, išorinių pastato konstrukcijų, pamatų skilimo ar ryškaus pamatų sėdimo, būdingo karstiniams reiškiniais, požymių. Atsižvelgdamas į atsiliepime išdėstytus argumentus draudikas mano, kad jo sprendimas pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį nedraudžiamuoju yra pagrįstas (atitinkantis šalių susitarimo sąlygas), ir prašo pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus šalių pateiktų dokumentų turinį ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas tarp šalių kilo dėl draudiko sprendimo pripažinti įvykį nedraudžiamuoju. Pareiškėjas teigia, kad prie gamtinių jėgų, kaip prie draudžiamąjo įvykio pagal Taisyklių sąlygas, priskirtinas ir grunto slūgis arba grunto nusėdimas, kurio sąvoka, pareiškėjo nuomone, turėtų būti aiškinama, remiantis Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartimi, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-98/2008, – taigi, kaip natūralus namo konstrukcijos (pamato) sėdimas. Draudiko nuomone, draudžiamųjų įvykių apibrėžimai turėtų būti aiškinami, remiantis Sutartį sudarančių Taisyklių sąlygomis, ir šiuo atveju, draudiko nuomone, 2016 m. balandžio 13 d. įvykis neatitinka Taisyklėse nurodyto draudžiamąjo įvykio apibrėžimo. Taigi, įvertinus kreipimesi ir atsiliepime šalių dėstomus argumentus, darytina išvada, kad šalys nevienodai aiškina Sutartį sudarančių Taisyklių sąlygas, apibrėžiančias draudžiamuosius įvykius.

Vertinant pareiškėjo draudiko atžvilgiu keliamo reikalavimo pagrįstumą, visų pirma atkreiptinas dėmesys į tai, kad, kaip yra nurodęs kasacinis teismas savo praktikoje, draudimo sutartimi draudimo objektui suteikiama apsauga, tačiau ji nėra absoliuti – draudikas, prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti prisiimamos draudimo rizikos ir teikiamos draudimo apsaugos ribas – atvejus, kada mokama draudimo išmoka, ir atvejus, kada draudikas yra atleidžiamas nuo pareigos mokėti draudimo išmoką. Sudarydamas draudimo sutartį draudikas pasiūlo sąlygas, kurios apibrėžia jo prisiimamos rizikos ribas, ir pagal tai apskaičiuoja draudimo įmokos dydį. Draudimo apsauga nustatoma tiek draudiko parengtomis draudimo rūšies taisyklėmis, tiek draudimo liudijime aptartomis individualiomis sąlygomis (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. kovo 13 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012; 2009 m. birželio 15 d. nutartis, priimta civilinėje

byloje Nr. 3K-3-257/2009; 2013 m. balandžio 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-215/2013).

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo (toliau – Draudimo įstatymas) 2 straipsnio 11 dalimi, „Draudimo apsauga – draudiko įsipareigojimas mokėti draudimo išmoką įvykus draudžiamajam įvykiui.“ Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – Civilinis kodeksas) 6.987 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad draudimo sutartimi draudikas įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką sumokėti draudėjui arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis. Draudimo išmokos mokėjimas yra pagrindinė draudiko pareiga, kuri vykdoma įvykus draudžiamajam įvykiui. Vadinasi, tik nustačius, jog yra įvykęs teisiškai reikšmingas faktas – draudžiamasis įvykis, kyla draudiko pareiga mokėti draudimo išmoką.

Pagal Draudimo įstatymą, draudžiamasis įvykis – tai draudimo sutartyje nurodytas atsitikimas, kuriam įvykus draudikas privalo mokėti draudimo išmoką (Draudimo įstatymo 2 straipsnio 33 punktas). Teisine prasme draudžiamasis įvykis yra juridinis faktas, t. y. realaus gyvenimo reiškiny, su kuriuo įstatymas, kaip minėta, sieja teisinius padarinius, konkrečiai – draudiko pareigą išmokėti draudimo išmoką. Sutartyje nustatyti draudžiamieji ir nedraudžiamieji įvykiai apibrėžia draudiko prisiimamos rizikos mastą, draudimo sutarties apimtį ir ribas. Nedraudžiamuoju įvykiu laikytinas atsitikimas, kai įvyksta į draudimo rizikos apibrėžtį patenkantis įvykis, tačiau šalys yra susitariusios, kad dėl konkrečių aplinkybių ir savitų aiškiai draudimo sutartyje nustatytų sąlygų šis įvykis nelemia draudiko pareigos išmokėti draudimo išmoką. Kaip yra nurodęs Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2013 m. birželio 26 d. nutartyje, priimtoje išnagrinėjus civilinę bylą Nr. 3K-3-316/2013, nedraudžiamieji įvykiai pašalina draudiko pareigą mokėti draudimo išmoką *ab initio* (liet. nuo pradžių).

Nagrinėjamu atveju, pareiškėjo ir draudiko Sutartis buvo sudaryta pagal Taisykles, kurios yra neatskiriama draudimo sutarties dalis. Sutartis, kaip turto draudimo sutartis, yra savanoriška, todėl draudikas tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiama draudimo apsauga. Kita vertus, nors sutarties šalys, vadovaudamosi Civilinio kodekso 6.156 straipsnyje įtvirtintu sutarties laisvės principu, savarankiškai gali nusistatyti draudimo apsaugos ribas, draudikas, turėdamas įstatymo suteiktą teisę parengti draudimo rūšies taisykles, privalo užtikrinti ir sutarties sąlygų teisinį apibrėžtumą, jų suderinamumą, jo pateiktos sąvokos turi būti kiek įmanoma aiškiau atskleistos, konkretizuotos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2007 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-152/2007; 2008 m. sausio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-45/2008), kad draudėjui sudarant draudimo sutartį nekiltų abejonių dėl sutartimi teikiamos draudimo apsaugos apimties. Jeigu sutarties sąlygos yra parengtos aiškiai ir suprantamai, jos neturi būti aiškinamos plečiamai, priešingu atveju būtų nepagrįstai išplečiami sudarant sutartį draudiko prisiimti įsipareigojimai. Tai reiškia, kad draudimo sutartį sudarančiose taisyklėse turi būti nurodomi požymiai, kuriems esant įvykis gali būti pripažintas draudžiamuoju. Pareiga mokėti draudimo išmoką draudikui kyla tik tuomet, kai įvykio aplinkybės atitinka konkrečius draudimo sutartyje nurodytus draudžiamąjį įvykio požymius, o įvykiai neatitinka nedraudžiamųjų įvykių apibrėžimo. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas, nagrinėdamas civilinę bylą Nr. 3K-3-268/2004², konstatavo, kad tais atvejais, kai draudimo sutartyje (draudimo taisyklėse) apibūdinamas, tiksliai detalizuojamas draudžiamuoju įvykiu laikomas atsitikimas, sprendžiant, ar konkretus įvykis yra draudžiamasis, vertinama pagal draudimo rūšies taisyklėse nustatytus individualius įvykio požymius.

Taigi, nagrinėjant šalių ginčą ir siekiant įvertinti draudiko sprendimo pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį nedraudžiamuoju pagrįstumą, reikia nustatyti, ar šis įvykis iš tiesų neatitinka draudžiamąjį įvykio apibrėžimo, įtvirtinto Taisyklių sąlygose.

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2004 m. balandžio 14 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-268/2004.

Taisyklių 203.1 papunktyje nustatyta, kad Sutartimi turtas draudžiamas nuo sugadinimo, sunaikinimo arba praradimo dėl šių draudžiamųjų įvykių, įvykusių staigiai ir netikėtai draudimo liudijimo galiojimo metu: ugnies, vandens, vagystės ir gamtinių jėgų. Vadovaujantis Taisyklių 2.4 papunkčiu, prie gamtinių jėgų priskiriamu „grunto slūgiu“ laikomas vietovės taško absoliučios altitudės sumažėjimas dėl *karstinių reiškinių*. Vadinasi, pagal ginčo šalių susitarimo (Taisyklių) sąlygas draudžiamuoju įvykiu laikomas vietovės taško absoliučios altitudės sumažėjimas, tačiau ne bet koks, o toks, kurį lėmė *karstiniai reiškiniai*.

Atsižvelgiant į tai, kad šalys nevienodai vertina Taisyklių nuostatų, apibrėžiančių draudžiamuosius įvykius, turinį ir ginčo aplinkybių (2016 m. balandžio 13 d. įvykusį vidinio lango stiklo ir sienos apdailos įtrūkimą) atitiktį šioms nuostatomis, atkreiptinas dėmesys į sutarčių aiškinimo taisykles: vadovaujantis Civilinio kodekso nuostatomis, sutartys aiškinamos atsižvelgiant į sutarties sąlygų tarpusavio ryšį, sutarties esmę, tikslą, jos sudarymo aplinkybes, į šalių derybas dėl sutarties sudarymo, šalių elgesį po sutarties sudarymo ir kitas konkrečiu atveju reikšmingas aplinkybes (Civilinio kodekso 6.193 straipsnis). Jeigu abejojama dėl sąvokų, kurios gali turėti kelias reikšmes, šioms sąvokoms priskiriama priimtinausia, atsižvelgiant į tos sutarties prigimtį, esmę bei jos dalyką, reikšmę.

Nors sutarties aiškinimo tikslas – tikrosios šalių valios nustatymas – lemia, kad, esant lingvistinės sutarties teksto reikšmės ir šalių tikrųjų ketinimų skirtumui, pirmenybę reikia teikti šalių ketinimams, kuriuos šalys, sudarydamos sutartį, turėjo omenyje, tačiau tuo atveju, kai šalių ketinimai nesutampa, didesnę reikšmę turi sutarties tekstas, todėl svarbesnė yra sutarties teksto lingvistinė analizė, nes ji gali padėti nustatyti, kurios šalies ketinimai atitinka sutarties lingvistinę prasmę. Kartu sutarties sąlygos turi būti aiškinamos taip, kad aiškinimo rezultatas nereikštų nesąžiningumo vienai iš šalių (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2009 m. liepos 27 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-261/2009; 2012 m. balandžio 4 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-146/2012).

Įvertinus pirmiau minėtos Taisyklių 2.4 papunkčio nuostatos, įtvirtinančios nagrinėjamo ginčo kontekste aktualų draudžiamąjį įvykių (grunto slūgio) apibrėžimą, turinį, darytina išvada, kad ši sąlyga yra pakankamai paprasta ir skaidri, aiškiai ir nedviprasmiškai atskleidžianti, koks įvykis (t. y. kokių požymių turintis įvykis) yra laikomas grunto slūgiu, t. y. draudžiamuoju įvykiu pagal Taisyklių sąlygas.

Atsižvelgiant į pareiškėjo kreipimesi nurodytą Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį, kuria pareiškėjas grindžia draudiko atžvilgiu keliamo reikalavimo pagrįstumą, pažymėtina, kad tiek Konstitucinio Teismo jurisprudencijoje (pvz., 2006 m. kovo 28 d., 2007 m. spalio 24 d. nutarimai), tiek Lietuvos Aukščiausiojo Teismo praktikoje (pvz., Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2009 m. gegužės 25 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-247/2009; 2015 m. vasario 9 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-21-915/2015) nuosekliai teigiama, kad remtis teismų precedentais reikia itin apdairiai: precedento galią turi tik tokie ankstesni teismų sprendimai, kurie buvo sukurti analogiškose bylose, kurių faktinės aplinkybės tapačios arba labai panašios į nagrinėjamos bylos. Taigi teismo precedentas reiškia įsiteisėjusį teismo sprendimą kitoje išnagrinėtoje byloje, kuri savo faktinėmis aplinkybėmis tapati arba labai panaši į nagrinėjamą bylą.

Atkreiptinas dėmesys, kad, pagal pareiškėjo nurodytos Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nagrinėtos civilinės bylos aplinkybes, turto draudimo sutartį sudarančiose taisyklėse nurodytas grunto sėdimo, kaip draudžiamąjį įvykių, apibrėžimas apėmė bet kokius grunto sėdimo atvejus, įvykusius dėl gamtinės jėgos – hidrometeorologinio reiškinio – poveikio. Tačiau, kaip jau buvo minėta pirmiau, nagrinėjamo ginčo šalys, sudarydamos Sutartį, sutarė, kad ja pareiškėjo butas bus draudžiamas nuo tokio grunto slūgio (sėdimo), kuris įvykis ne dėl bet kokio gamtinės jėgos poveikio, o būtent dėl *karstinių reiškinių*. Vadinasi, nagrinėjamo atveju nėra pagrindo vadovautis pareiškėjo nurodytoje Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartyje pateiktu Lietuvos Aukščiausiojo Teismo išaiškinimu dėl grunto sėdimo sprendžiant dėl draudžiamąjį įvykių aplinkybės egzistavimo.

Draudimo įstatymo 96 straipsnio 7 dalis įpareigoja draudiką įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo ar suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką. Vadovaujantis Draudimo įstatymo 96 straipsnio 3 dalies 2 punktu, draudikas neturi teisės atsisakyti išmokėti draudimo išmoką, nepatikrinęs visos jam prieinamos informacijos.

Atsižvelgiant į tai, atkreiptinas dėmesys, kad draudikas, siekdamas pagrįsti sprendimą pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį nedraudžiamuoju, kreipėsi į Lietuvos geologijos tarnybą prie Lietuvos Respublikos aplinkos ministerijos, prašydamas pateikti informaciją, ar (*duomenys neskelbtini*), 2016 m. balandžio mėn. ar bet kuriuo kitu metu karstiniai reiškiniai galėjo būti užfiksuoti. 2016 m. gegužės 26 d. rašte Nr. (4)-1.7-2082 Lietuvos geologijos tarnyba, atsakydama į draudiko paklausimą, nurodė, kad, minėtos tarnybos informacinės sistemos duomenimis, Vilniaus m. karstiniai arba karstiniai sufoziniai procesai nevyksta.

Papildomai pažymėtina, kad, kaip jau buvo konstatuota pirmiau, pareiga draudikui mokėti draudimo išmoką atsiranda tik tuomet, kai yra nustatytas draudžiamojo įvykio faktas, o aplinkybės neatitinka nedraudžiamųjų įvykių apibrėžimo. Kasacinio teismo praktikoje yra pažymėta, kad pagrindas draudimo išmokai sumokėti yra faktas, patvirtinantis draudžiamojo įvykio buvimą, o visos kitos atsirandančios aplinkybės, neatitinkančios draudžiamojo įvykio požymių, taip pat sutartyje iš anksto išvardyti nedraudžiamieji įvykiai, nėra pagrindas draudimo išmokai sumokėti (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2006 m. kovo 20 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-213/2006).

Atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamo ginčo atveju nebuvo nustatytos sąlygos pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį draudžiamuoju pagal Taisyklių sąlygas, draudiko sprendimas pripažinti šį įvykį nedraudžiamuoju laikytinas teisėtu, todėl pareiškėjo reikalavimas pripažinti 2016 m. balandžio 13 d. įvykį draudžiamuoju ir išmokėti draudimo išmoką atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu bei šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo R. J. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus
viršininkas, pavaduojantis Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas